

Η μεγαλοφυΐα και η προσωπικότητα του Μεγάλου Αλεξάνδρου

[Πολιτισμός / Ιστορία](#)

[Γεώργιος Βασιλείου, υποστράτηγος ε.α.](#)

Ό-ταν το 336 π.Χ. ο Α-λέ-ξαν-δρος α-νέ-βη-κε στο θρό-νο της Μα-κε-δο-νί-ας, βρι-σκό-ταν στο ει-κο-στό πρώ-το έ-τος του και δώ-δε-κα χρό-νια αρ-γό-τε-ρα, ό-ταν πέ-θα-νε σε μια η-λι-κί-α ό-που οι πε-ρισσό-τε-ροι με-γά-λοι ά-ντρες βρί-σκο-νται α-κό-μη στο κα-τώ-φλι της κα-ριέ-ρας τους, ό-χι μό-νο εί-χε κα-τα-κτή-σει τον αρ-χαί-ο κό-σμο της ε-ποχής του , αλ-λά τον εί-χε θέ-σει σε πε-ρι-στρο-φή γύ-ρω α-πό έ-ναν και-νού-ριο ά-ξο-να (J.F.C. FULLER, Ι-διο-φυ-ής στρα-τη-γι-κή του Με-γά-λου Α-λε-ξάν-δρου, με-τάφ. Κ. Κο-λιό-πουλος σελ. 102).

Η ό-λη με-τέ-πει-τα πο-ρεί-α της ι-στο-ρί-ας, η πο-λι-τι-κή και η πο-λι-τι-σμι-κή ζω-ή των κα-το-πι-νών ε-πο-χών δεν μπο-ρούν να κατανοηθούν ξε-χω-ριστά α-πό την κα-ριέ-ρα του Α-λέ-ξαν-δρου. Αιώ-νες με-τά το θά-να-το του ο Αππια-νός ο Α-λε-ξάν-δρειος πα-ρο-μοί-ω-σε τη σύ-ντο-μη βα-σι-λεί-α του με τη «φω-τει-νή λάμ-ψη της α-στρα-πής». Μια λάμ-ψη πραγ-μα-τι-κά εκ-θαμ-βω-τι-κή. Ή-ταν έ-νας ά-νθρω-πος ε-ντε-λώς δέ-σμιος της μοίρας του και α-πο-λύ-τως α-φο-σιω-μέ-νος

στο έρ-γο του. Οι φυ-σι-κές α-πο-λαύ-σεις πλην του κυ-νη-γιού, λί-γο τον εν-διέ-φε-ραν.

Με την εξαί-ρε-ση της α-γά-πης προς τη μη-τέ-ρα του και την τρο-φό του, πο-τέ δε γο-η-τεύ-τη-κε α-πό κα-μιά γυ-ναί-κα και πα-ρό-τι νυμ-φεύ-θη-κε δύ-ο φο-ρές και οι δύ-ο γά-μοι του ή-ταν πο-λι-τι-κής και ό-χι ρο-μαντι-κής φύ-σης. **«Πο-τέ δεν εί-χε ε-ρω-μέ-νη, ού-τε ή-ταν α-νί-κα-νος, ού-τε ο-μο-φυ-λό-φι-λος ό-πως οι ε-πι-κρι-τές του διέ-δω-σαν για να τον δυ-σφη-μί-σουν (FULLER σελ. 103).** Στην αρ-χαιό-τη-τα κα-νείς δεν ι-σχυ-ρί-στη-κε ό-τι η πο-λύ στε-νή του φι-λί-α με τον Η-φαι-στί-ω-να εί-χε σε-ξουα-λι-κό χα-ρακτή-ρα. Και δεν μπο-ρεί να υ-πάρ-χει σή-με-ρα αμ-φι-βο-λί-α γι' αυ-τό το ζή-τη-μα (ARTHUR WEIGALL, Μέ-γας Α-λέξαν-δρος σελ. 207). Οι ε-πι-κρι-τές του η-θε-λη-μέ-να νο-μί-ζω α-φαι-ρούν την πα-ρά-με-τρο ό-τι ο Μέ-γας Α-λέ-ξαν-δρος εί-χε πρό-τυ-πο τον Α-χιλ-λέ-α που ή-ταν ο προ-γο-νός του και εί-χε πι-στό φί-λο τον Πά-τρο-κλο. Ε-πί-σης η-θε-λη-μέ-να α-φαι-ρούν κι άλ-λη πα-ρά-με-τρο. Ο Α-ρι-στο-τέ-λης δεν δί-δα-ξε στο νε-α-ρό Αλέ-ξαν-δρο το χρι-στια-νι-κό **«α-γα-πά-τε αλ-λή-λους»**, αλ-λά την α-ξί-α της φι-λί-ας.

Οι ε-πι-κρι-τές του λαιπόν, ε-πα-να-λαμ-βά-νω η-θε-λη-μέ-να, δεν επι-ση-μαί-νουν την υ-πο-τα-γή των σω-μα-τι-κών εν-στί-κτων στο έρ-γο του που τον ξε-χώ-ρι-σε από τους κοι-νούς αν-θρώ-πους και τον το-πο-θέ-τη-σε στη μι-κρή ε-κεί-νη ο-μά-δα των σπά-νιων και α-νώ-τε-ρων α-τό-μων, των ο-ποί-ων η σι-δε-ρέ-νια θέ-λη-ση, ο αυ-το-έ-λεγ-χος και η α-φο-σί-ω-ση στο έρ-γο της ζω-ής τους μα-γνη-τί-ζουν όλους ό-σοι έρ-χο-νται σε ε-πα-φή μα-ζί του. Ο Α-λέ-ξαν-δρος εί-χε μια ψυ-χή που τολ-μού-σε, γι' αυ-τό και σφρα-γί-ζει το τέ-λος μιας ι-στο-ρι-κής πε-ριό-δου και την α-παρ-χή μιας άλ-λης.

Ό-λοι οι λα-οί που «κα-τέ-κτη-σε» έ-βλε-παν ό-τι ό-χι μό-νο ή-ταν βα-σι-λιάς αλ-λά και θε-ός. «Η έμ-φυ-τη αί-σθη-σή του για τη βα-σι-λεί-α, μια βα-σι-λεί-α που βα-σι-ζό-ταν ό-χι στη δύ-να-μη αλ-λά στην ευ-γέν-εια του πα-ρου-σια-στι-κού, στην ιπ-πο-τι-κή συ-μπε-ρι-φο-ρά και στο να ζει κανείς ό-πως έ-πρε-πε να ζει έ-νας βα-σι-λιάς, βά-ρυ-νε πά-νω α-πό κά-θε πρά-ξη της εκ-πλη-κτι-κής του κα-ριέ-ρας. **«Θε-ω-ρού-σε πε-ρισσό-τε-ρο βα-σι-λι-κό»,** γρά-φει ο Πλού-ταρ-χος, **«να κα-τα-κτά τον ε-αυ-τό του πα-ρά να κα-τα-κτά άλ-λους».**

Ο Α-λέ-ξαν-δρος ή-ταν γεν-νη-μέ-νος να γί-νει βα-σι-λιάς. Ό-ταν κά-ποιοι φί-λοι του που γνώ-ρι-ζαν ό-τι ή-ταν γρή-γο-ρος στα πό-δια, τον πα-ρό-τρυ-ναν να τρέ-ξει μα-ζί τους στους Ο-λυ-μπια-κούς α-γώ-νες -στους οποίους λάμ-βα-ναν μέ-ρος μό-νο Έλ-λη-νες- η α-πά-ντη-ση του ή-ταν ό-τι θα έ-τρε-χε, μό-νο αν συ-να-γω-νι-ζό-ταν με βα-σι-λιά-δες.

Από τις πολ-λές πε-ρι-πτώ-σεις που δια-φαίνεται η βασιλική του νοοτροπία και η ιπ-πο-τι-κή του συ-μπε-ρι-φο-ρά α-πέ-να-ντι στους ε-χθρούς του, οι πα-ρα-κά-τω εί-ναι α-ξιο-ση-μεί-ω-τες: Όταν με-τά τη νί-κη της Ισ-σού έ-μα-θε ό-τι η Σι-σύ-γαμ-βις η μη-τέ-ρα του Δα-ρεί-ου, η γυ-ναί-κα και τα παι-διά του εί-χαν συλ-λη-φθεί και θρη-νού-σαν τον υ-πο-τι-θέ-με-νο θά-να-το του, έ-στει-λε τον Λε-ονά-το να τις πλη-ρο-φο-ρή-σει ό-τι ο Δα-ρεί-ος ή-ταν α-κό-μη ζω-ντανός και ό-τι αυ-τές «θα δια-τη-ρού-σαν τη θέ-ση και την α-κο-λου-θί-α που ταί-ρια-ζε στο βα-σι-λι-κό τους α-ξί-ω-μα, κα-θώς και τον τίτλο των βα-σι-λισ-σών.

Ό-ταν την ε-πό-μενη μέ-ρα μα-ζί με τον Η-φαιστί-ω-να, τον πιο α-γα-πη-μέ-νο του φί-λο, ο Α-λέ-ξαν-δρος ε-πι-σκέ-φθη-κε τη Σι-σύ-γαμ-βι και αυ-τή, συγ-χέ-ο-ντας τον Η-φαιστί-ω-να με τον βα-σι-λιά τον προ-σκού-νη-σε και ντρά-πη-κε ό-ταν ανα-κά-λυ-ψε το λά-θος της, ο Α-λέ-ξαν-δρος, με σε-βα-σμό και ευ-γένεια, την έ-κα-νε να το ξε-πε-ρά-σει. Την πή-ρε α-πό το χέ-ρι και ση-κώ-νο-ντας τη στα πό-δια της, της εί-πε: **«Δεν έ-κα-νες λά-θος, μητέρα, για-τί κι αυ-τός ο άν-δρας εί-ναι Α-λέ-ξαν-δρος».**

Αρ-γό-τε-ρα ό-ταν βρή-κε το πτώ-μα του δο-λο-φο-νη-μέ-νου Δα-ρεί-ου, το έ-στει-λε στην Περ-σέ-πο-λη **«με δια-τα-γές να τα-φεί στο βα-σι-λι-κό τά-φο ό-πως εί-χαν τα-φεί όλοι οι άλ-λοι Πέρ-σες βα-σι-λιά-δες».** Έ-δει-ξε τον ί-διο σε-βα-σμό για τη βα-σι-λική εξουσία, ό-ταν με το που ε-πέ-στρε-ψε α-πό την Ιν-δί-α

α-να-κά-λυ-ψε ό-τι κα-τά τη διάρ-κεια της α-που-σί-ας του ο τύμ-βος του Κύ-ρου, του ι-δρυ-τή της περ-σικής αυ-το-κρα-το-ρί-ας, εί-χε συ-λη-θεί. Α-μέ-σως διέ-τα-ξε τον ι-στο-ρι-κό Α-ρι-στό-βουλο να ε-πι-διορ-θώ-σει τη ζη-μιά, να α-ντι-κα-τα-στή-σει τους κλεμ-μέ-νους θη-σαυ-ρούς με α-ντί-γρα-φα, να φρά-ξει την εί-σο-δο του τύμ-βου και να θέ-σει τη βα-σι-λι-κή σφρα-γί-δα πά-νω σε σκυ-ρό-δε-μα.

Κα-τά τον J.F.C. FULLER, α-πό ό-λες του τις πρά-ξεις η πλέ-ον τυπική της βασιλικής του νοοτροπίας εί-ναι η με-τα-χει-ρι-ση που ε-πι-φύ-λαξε στον Πώ-ρο τον ο-ποί-ο ε-νί-κη-σε στις ό-χθες του πο-τα-μού Υ-δάσπη (Τζε-λούμ). Ό-ταν ο Α-λέ-ξαν-δρος τον ρώ-τη-σε τι εί-δους με-τα-χει-ρι-ση ή-θε-λε, ο Πώ-ρος α-πά-ντη-σε: **«Με-τα-χει-ρί-σου με, ω Α-λέ-ξαν-δρε, με βα-σι-λι-κό τρό-πο!»**

Ο Α-λέ-ξαν-δρος ευ-χα-ρι-στη-μέ-νος α-πά-ντη-σε: **«Σε ό, τι με α-φο-ρά, ω Πώ-ρε, τέ-τοια με-τα-χει-ρι-ση θα έ-χεις, για σέ-να ό-μως, αυ-τό που ζη-τάς εί-ναι αυ-τό που σε ευ-χα-ρι-στεί»**. Αλ-λά ο Πώ-ρος εί-πε πως ό-λα αυ-τά πε-ριλαμ-βά-νο-νται σε αυ-τό. Ο Α-λέ-ξαν-δρος, α-κό-μη ευ-χα-ρι-στη-μέ-νος α-πό αυ-τή τη δή-λωση, ό-χι μό-νο του πα-ρα-χώ-ρη-σε την ε-ξου-σί-α στους Ιν-δούς του, αλ-λά πρό-σθε-σε κι άλ-λη μια χώ-ρα.

Έ-τσι με-τα-χει-ρί-στη-κε το γεν-ναί-ο άν-δρα με βα-σιλι-κό τρό-πο και ε-φε-ξής τον βρή-κε πι-στό σε ό-λα.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](http://bit.ly/2npjvN)

<http://bit.ly/2npjvN>